

ВІСНИК

ОРГАН
ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ
ЧОТИРЬОХ СВОБІД
УКРАЇНИ

СВОБОДА
НАРОДАМ

СВОБОДА
ЛЮДИНІ

ВИДАЄ
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

P.O. BOX 304 ST.D
NEW YORK 3, N.Y.

ЗМІСТ.

1. Українська Повстанська Армія буде далі боротись - ред.	-00-
2. Заклик фінансового Комітету ООЧСУ.....	-0-
3. Визнаваймося у власних справах - Е.П.....	1
4. Економічні можливості нашої нової еміграції - Н.Ч.....	5
5. Говорім стверто - Л.	7
6. Подув свіжого вітру - З.Пеленський /передрук з У.Т./.....	12
7. Кореспонденції і салюти - Т.О.....	17
8. Санітарно Харитативна Служба - Тома Рудий.....	20
9. УПА в боротьбі з УПС.....	22
10. Листи з фронту УПА.....	24
11. Робота pana капітана В.Панчука в Лондоні.....	25
12. Жерти на медикаменти для УПА.....	26
13. Трошка гумору і сліз.....	27

УКРАЇНА ЗНАХОДИТЬСЯ НИНІ В БОРОТБІ НА ЖИТТЯ І СМЕРТЬ.

ТЕПЕР САМЕ ПОРА ЇЇ ПОМОГТИ УСІМ, НА ШО НАС СТАТИ.

ПОМІЧ УКРАЇНІ НИНІ ЇДЕ ПО ЛІНІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

НЕ ІДІТЬ З ЗАЛОЖЕНИМИ РУКАМИ ДИВЛЯТИСЬ, ШО ВИЙДЕ З ЦЬОЇ КРИВАВОЇ БОРОТБИ УКРАЇНИ З ЇЇ ВІДПЕЧНИМ ВОРОГОМ.

СКЛИКАЙТЕ НАРАДИ, ОРГАНІЗУЙТЕСЬ. ДАВАЙТЕ ЇЇ УСЛЖУ ПОМІЧ.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА УПА.

НЕ ЗНАВУВАЙТЕ, ШО НАША ОРГАНІЗАЦІЯ ВЕДЕ СВОЮ ПРАЦЮ З

ДУЖЕ МАЛИМИ ФОНДАМИ, ВО ВСІ ГРОШІ ЗІБРАНІ НА МЕДИКАМЕНТИ

ДЛЯ УПА ВОНА ВЦІЛОСТІ ПЕРЕСИЛАЄ В НАЛЕЖНЕ МІСЦЕ.

ЗЛОЖІТЬ БОДАЙ ПЕРЕПЛАТУ ЗА МИНУЛИЙ РІК НА НАШЕ ВИДАВ-

НИЦТВО "ВІСНИК", КОЛИ ВЖЕ НЕ СТАТИ ВАС НА ПЕРЕПЛАТУ НА СЛІДУЮЧИЙ РІК. ЗРОВІТЬ ЦЕЙ МАЛИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ОБОВ'ЯЗОК.

ЦЕ ЛИШ ТРИ ДОЛЯРИ НА РІК.

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ БУДЕ ДАЛІ ВОРОТИСЬ.

Із кол, які мають безпосередній зв'язок з Українською Повстанською Армією, дістаємо повідомлення, що ця Армія зовсім не планує в цілості переходити в Західну Європу та складати зброї. Це лише деякі частини Західної Групи дістали наказ прорізатись крізь Польщу, Словаччину, Чехію та Австрію і пробитись до американської зони окупації. Серед тих частин є такі, що крайно вичерпані боротьбою, та мають в своїх рядах великий вісоток хворих воєнків.

Завданням цих частин було продемонструвати перед світом, що, перш чогого — УПА існує та бореться. Далі — доказати дотичним колам, що революційна боротьба під червоними режімами можлива і що мілітарні сили тих режімів не є аж такі всемогутні, щоб могли справитись з цією революційною боротьбою. Черговим завданням тих частин було — привести перед світом великі експатії усіх поневолених Москвою народів супроти усіх збройних сил, які ставлять чоло червоному деспотеві.

Решта Української Повстанської Армії, яка свої дії тепер розгортає в центральній Україні, залишається на українських землях, де вона рішена боротись до остаточного переможного кінця.

Нас замикають з Європи виявляти перед англо-саксонським світом ці настрої, що існують серед поневолених червоною Москвою народів. Ці народи не ждуть на конфлікт західних демократій з Совєтами, хоч такий конфлікт, зрозуміло, приспівив би досягнення цілей за які вони борються. Чого вони просять це — моральної підтримки, а також реальної, у формі зброї, амуніції, медикаментів, та інших потрібних матеріалів. Коли західні держави дадуть їм цю підтримку, вони почуватимуться на силі сами розсадити червоного тирана зі середини. В той спосіб вони моглиб заощадити чимало жертв в майні і крові тех західних народів, які скорше чи пізніше потягнє за собою третя світова війна.

Серед поневолених Москвою народів існують величезні потенціональні можливості у формі ненависті до жорстокої, кровожадної комуністичної диктатури. Ці народи боролись за волю в минулих роках та століттях. Вони готові боротись далі. Але західні демократії, зокрема Америка, у власнім інтересі не повинна цього духа спротиву зливати зимною водою. Большевицька політика стараться заманеврувати Америку в таку позицію, в якій вона виявлялаб свою байдужість до того, що діється з підбитих Москвою народів. Бо Москва знає дуже добре, що її нагрізнішим ворогом не є сили, що стоять поза залізною курткою, тільки ті, що знаходяться внутрі цієї залізної куртки.

Піддержувати ці народи, що борються внутрі залізної куртки є в інтересі Америки не менше, ніж піддержувати західно-європейські держави матеріально. Це один і той сам фронт боротьби, тільки інші відтинки.

00000000

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА.

ВИЗНАВАЙМОСЬ У ВЛАСНИХ СПРАВАХ.

Вияснюймо події.

Кожний культурний нарід має багато своїх внутрішніх клопотів. Народом, що звикли до деспотизму та над якими панує деспотизм, ці клопоти розв'язує малий гурт провідників вгорі. Не маючи впливів на свої власні суспільні події, широкий загальний оспало відноситься до цих клопотів і чекає, як там вгорі вирішить "батьшка", "диктатура пролетаріату", чи "зірер". Суспільна філософія Гітлера була - "увільнити" широкий загальний від відповідальності керувати собою. Така філософія кожного деспотизму. "Увільняючи" загальний від відповідальності керувати собою, деспотична влада тим самим здушує суспільну динаміку, суспільну волю двигати себе на вищий шабель до поступу.

Інакше в демократичній системі. В ній кожний громадянин має вплив на суспільні справи, його заохочують до участі в них, він має голос у доборі своїх провідників. Вслід за тим він не тільки не є увільнений від цієї відповідальності, але цю відповідальність йому нагадують дотичні чинники на кожному кроці. Стож - в демократичній системі усі суспільні клопоти, розбіжності, суперечності, знаходять широкий відгомін на сторінках преси й остаточно це широкий загальний, своєю виробленою опінією, вирішує ці суперечності, даючи свою перевагу одній стороні, або другій.

Погляньмо на американську, чи англійську, чи яку іншу демократичну пресу, а побачимо, що кожний нарід має цілу низку своїх власних суперечних справ і кожний з них на сторінках своєї преси добирається до самого кореня цих суперечностей шукаючи для них розв'язки. Ніхто цих суперечностей не затає, ніхто не завиває їх в напір, ніхто не підкрадається до них з загальниковими, неозначеними, анонімовими фразами, а навпаки, підступають до них немов лікар до хворого, відважно відкривають болячку, річево оглядають її, гострим ножом розрізують її та в той спосіб лікують.

Скільки нових проблем знаходимо щодня на сторінках американської преси! - Питання юній й зарплати фабрик, питання страйків, питання зросту цін, питання заграничних позичок, питання підтримки народам в боротьбі з комуністичною агресією, питання інфляції, питання щадження харчів, питання злочинності серед малолітніх, питання чистки та депортації комуністичних чужих елементів, і сотні інших справ, які далеко від того, щоб мали однодушний висновок та беззаперечну підтримку усіх політичних партій та усіх громадян. Над деякими справами ведеться гостра дискусія, одні газети чи політичні партії, є за те, інші проти цього. Але коли заступають якийсь погляд, то вони виразно висказують його. Також виразно висказують свою думку, коли вони є проти чогось. Не промовчують вони тоді ні противних партій, ні інституцій, ні осіб, а називають їх повним іменем.

Чи можливо собі уявити в американських газетах дебату над якимось страйком, в якій не названо ні кнїї, ні компанії, ні міста, в якому заїснував страйк? Чи можливо собі уявити якусь політичну партію, яка виступає проти поглядів другої партії, але не називає її по імені, ні не висказує виразно думок, проти яких виступає? Ні, цього нігде в культурнім народі, не знайдете.

Всі народи мають свої клопоти, свої розбіжності. Не однакові, дещо відмінні, нитому їхній власний суспільності, проте важні.

І ці справи вони му́жно дискуту́ють. Бо всі вони дуже добре знають, що їх власних проблем ніхто чужий їм не розв'яже. Не розв'яжуть англійці американцям їхнього зросту цін, а американці не розв'яжуть англійцям їхнього вуглевого страйку, та спадку продукції. Знову ж два перші народи не розв'яжуть французам їхньої загрози комунізму. Кожний нарід мусить свої проблеми розв'язувати сам. А розв'язати їх може лише тоді, коли в чесний, жуні і конкретний спосіб буде представляти їх широкому загалові і в такийже отвертий та річевий спосіб буде піддавати пляги їхньої розв'язки. І коли навіть дана спірна справа не знайде односторонньої розв'язки, проте її річеве висвітлення причиниться багато до національної єдності, бо навіть широке громадянство переконанням, що дану справу розглядувано зі всіх сторін і коли не знайдено одної розв'язки, то це тому, бо одної розв'язки не має. Деякі спірні справи не мають одної розв'язки, тільки кілька можливих, з яких ні одна не є досконалою. В таких випадках рішає більшість, але з застереженням, що меншість має повне право далі обстоювати свою думку й юлиб показалося, що думка більшості була неправильна, думка недової меншості входить в гру й спрямовує дані справи туди, куди вона мала на думці.

Отже, в демократичній системі люди виразно дебату́ють над своїми суперечними справами, мають свої виразні погляди, яких послідовно і витривало заступають, й хоч сліду́ють за більшістю, проте зберігають пошану до меншості, все маючи на увазі, що та меншість може показатися правильною і з черги перейти до більшості. В демократичних краях не промовчують суспільних справ, не затакують їх перед широким загалом, не пишуть про них соромливо-заховано, себто так, що властиво не знати до чого і до кого дані слова відносяться. Вкінці не йдуть на такі старі компроміси, які, прийнявши в себе дві чи більше цілковито протилежних ідей, спаралізовують цілу акцію і доводять усе до застою.

Брак річевої дискусії.

Ці основні думки мусимо знати, коли приступаємо до наших суспільних справ. Ми так маємо повну фіру наших власних суперечностей, яких ніхто нам не розв'яже, тільки ми сами. Маємо їх ні більше, ні менше ніж інші культурні народи. Тільки "розв'язуємо" їх цілковито інакше ніж інші. Найбільш важні наші справи відповідальна частина нашої преси промовчує. Не ігнорує, тільки промовчує. Себто вона признає їх за дуже важні, а навіть покутно робить з них далекойдучі висновки, але прилюдно їх не обговорює. Немов струсі ховає в пісок голову і думає, що треба вичекати, а небезпека сама відійде. Але суперечні справи чомусь не відходять, чомусь не хочуть самі розв'язувати. Вони шкідливо діють, розпливаються по кутах, по різних клубових коритарях, по приватних розмовах і листах, та затроюють наше суспільне життя. А відповідальна преса мовчить, бо "не хоче розв'язувати суспільних справ". В той спосіб гній, який треба булоб спрямовувати ближче під шкіру, де його можна булоб шляхом прорізки, усунути — залишається в крові нашого суспільного організму і його цілого затроє.

Промовчуючи наші суспільні суперечности та наша преса тут тут то там робить патаки на це лихо й ніби пробує його осв'ятити такими словами лікувати: "Одна група робить крини, роздори, розбиває єдність"; "одна організація без потреби твориться і ставить собі за ціль особисті справи"; "деякі невідповідальні люди в заг-

раничній політиці наносять компромітацію"; "деякі люди заховаались за аноніми і роблять крамолу"; "одна група на взір Святослава Окаянного грозить, що виріже, вимордує усіх". Це лише кілька зразків такого "виязкування" і такої "дискусії". Хіба широкий загальний визнається, котра це група, котрі це особи, чим саме вони творять кирилю, "компромітацію" і т.п.? Хіба в цих випадках по вчинках можна догадатись, хто є їх автором?

Коли ці справи не важні, то треба їх цілковито ігнорувати, та не робити з них ніяких висновків. Колиж вони важні, треба їх назвати повним іменем, доказати фактами і піддати під осуд суспільності. Вож не можна в анонімний спосіб отвержувати лихо, а не називати його по імені. Не можна осуджувати його, не дробивши прилюдно закидів і не давши йому нагоди прилюдної оборони. Також не можна засланятись тим, мовляв, видвиження даних справ нанесе нам сором. Це шкідливі вчинки наносять сором, а не називання тих вчинків по імені.

"Дискутуючи" в той спосіб наші суспільні справи, ми їх ніколи не вирішимо. Прокляттям вони будуть тягнутись за нами і будуть затривати наше суспільне життя. На споді нашої душі пануватиме огірчення й неспана до себе самих. Ніколи не створимо скристалізованої думки, що дійсно обєднала нас до великого чину.

Важні, невирішені справи.

Ми маємо також багато внутрішніх політичних справ, які є дуже важні, а при тім спірні та не вирішені. Ці справи повинні бути дискутовані на сторінках нашої преси до самих основ. Помилково є думати, що дискусія над суперечними справами розєднує суспільність. Навпаки, річева, а при тім чесна дискусія обєднує людей. Зате розєднує дискусія нечесна, не обґрунтована фактами, дискусія підїздна, яка не має підваги назвати даних подій і їх виконавців по імені а заховається за анонімові брази, так що годі на неї відповісти просто тому, бо вона в масці.

До таких спірних питань, які треба нам передискутувати і прилюдно вияснити є: 1. Хто з політичного боку очолює збройну боротьбу українського народу, зокрема боротьбу Української Повстанської Армії? 2. Яким політичним осередком та через яких осіб, треба помагати, щоби в той спосіб допомогти Українській Повстанській Армії? Як відноситься до різних політичних груп на еміграції, зокрема до УНР, соціалістів та радикалів, гетьманців, А.Мельника, ОУН Самостійників Державників і Закордонного Представництва УГВР? Кого уважати найвищим авторитетом у визвольних змаганнях України?

Ці справи наша Організація вже досить обширно дискутувала на сторінках свого журналу і їх позитивно вияснила. Наше становище ми подавали кількыкратно по прилюдного відома. Але решта нашої відповідальної преси в Америці і Канаді цих справ цілковито не вияснює, хоч деякі представники цієї преси вже давно, але без відома широкого загалу, "вирішили" сами цю справу, а саме - їхнім заходом створено на європейському ґрунті так званий Український Координаційний Комітет, /КУК/, в який увійшли усі названі групи, крім ОУН Самостійників, та Закордонного Представництва УГВР. Цей КУК, за словами його ініціаторів, має стати зародком свого роду "українського уряду".

Кількома стидливими словами ці наші тутешні газети подали

до відома широкого загалу, що причинами, якими вони руководились у творенні цього КУК-у, є такі: 1. Українці є між собою дуже розсварені. 2. Не знати кому з них вірити? 3. Поборюючи себе взаємно вони наносять стид українській справі й у висліді через те чужі не шанують українців та не хочуть їм помагати.

Це гарно. Але ніхто з тих наших відповідальних газет не сказав дотепер ясно і отверто, що створивши такий Координаційний Комітет, вичислені вгорі українські недомогання будуть усунені. Ми хотіли почути таку виразку залу, щоб опісля можна було виразно ствердити, чи була тут яка помилка й хто помилявся. Бо це замало мати добру волю, навіть колиб вона дійсно була. В громадських справах треба ще передбачувати й правильно оцінювати події. Миж не забули іще, що вийшло з нашим власним Конгресовим Комітетом, скликаним перший раз у Вашингтоні, який теж ніби "обєднав" всі пестрі елементи. Не можна вперто поповнювати ті самі помилки й опісля говорити — "ну, шож, ми хотіли добре зробити, але так не вийшло, отож не наша вина". Людина ігноранції може ллати на горіючу хату оливу й опісля виправдуватися — "Я не знав, що це олива". Власникові згорілої хати з цього мала потіха.

Всі українські емігрантські групи мусять остаточно зрозуміти, що вони мусять прислухуватись до українського народу на його корінних землях і слідувати за тим зразками ідеологічного об'єднання, яке він там в огні боротьби створив. Український нарід там вже прекрасно об'єднався, покладаючи в основи своєї програми високі засади християнської філософії й водночас відсуваючи подрібну суспільно-політичну диференціацію на пізніше, до часу виборення і закріплення своєї власної держави. Об'єднаний в той спосіб він всі свої моральні і матеріальні сили кидає на фронт, проти ворога.

В той сам спосіб і на таких самих основах мусять об'єднатись й емігрантські групи. Не довкола осіб, тільки довкола високих та виразних ідеалів. А щоб вони могли зробити перший крок до такого духового об'єднання, вони мусять в першу чергу виказати добру волю. Тимчасом тої доброї волі в них зовсім нема. В кількох попередніх статтях ми наводили, що ці ніби вже "об'єднані" в КУК-опі групи далі між собою деруться, там само, як жерлися до цього "об'єднання". Це є найвиразнішим доказом, що вони ніяк не хочуть резигнувати зі своїх ідеологічних позицій. Далі це значить, що це їхнє "об'єднання" є звичайним блоком, розрахованим на те, що коли вони на зверх створять такий "об'єднаний" комітет, їхні однопумці в Америці та Канаді, що теж мають до цього свої причини, посилять грішми і врятують їх не лише з матеріального, але й морального банкруцтва.

Ось де закована собака. Ось де причини тієї нехиті, яку виявляють тутешні деякі газети до прилюдної дискусії над цими важними справами! Ось де причини, що навіть ті наші газети, що роками писали про націоналізм, роками поборювали соціалізм, нагло заговорили, що "не віримо, щоби наші соціалістичні та радикальні партії були аж такі здепратовані, щоби не можна було їх виключити до проводу українського народу". Подібне становище забирають і тутешні гетьманські газети. Й усі вони мають таку велику нехитість до річової дискусії тих справ, та майже цілковито їх промовчують навіть в пору, коли скликають Панамериканський Український Конгрес. Але питаємо — чи може вийти з цього користь для визвольних змагань українського народу?

Е.Л.

ЕКОНОМІЧНІ МОЖЛИВОСТІ НАШОЇ НОВОЇ ІМІГРАЦІЇ.

За останній рік ми мали досвід близько приглянутись нашій найновішій імміграції, яка напливає з Європи до Америки. Без ніяких пересадних похвал можемо сказати: це високо вартісний суспільний елемент. За кілька літ він може тут досягнути великі здобутки, які нам, старшим іммігрантам, що їхали сюди без виразних планів та без вищих амбіцій, і не снились.

Здається нам, що до найкращих шляхів, якими ця нова еміграція повинна піти /її мабуть іде/ - це кооперативний шлях. Ми віримо, що вона піде цим шляхом тому, бо вона з першого дня приїзду на американську землю, творить свої організації і держиться купи. Це перший початок, за якими підуть чергові логічні кроки.

Серед цієї нової еміграції є багато людей з кооперативним вишколом. А майже всі вони пережили тверду школу життя в краю й на сиктадщині в Європі. Ті, що жили під польською окупацією, загартувались до кооперативної праці і набрали в ній ґрунтового досвіду. Всі вони дуже добре пам'ятають зріст українських кооперативів в Західній Україні. Маслосюз, який по кільканадцяти літах свого існування вже мав сотні своїх крамниць, десятки вантажних авт і заважував не мало на світових ринках масла - починався від того, що кількох людей в наплечниках возили масло на продаж до Львова... В подібний спосіб розвивались інші кооперативні підприємства - виробу та збуту.

Коли вони могли таке створити серед невідрадних старокласних відносин, де треба було боротись не лише з чисто економічними труднощами, але й політичними, як шикани польської влади - то чому б ми не мали найбільш оптимістичних надій відносно цієї імміграції на американській свободолубній землі? Тут можна свobodно розгортатись. Тут праця є найбільш платним "продуктом". А праця з досвідом та розумним поступованням є майже повною гарантією успіху.

Нам видається, що до найкращого поля кооперації, беручи під увагу великий брак початкових фінансів цієї імміграції - булаби кооперація споживчих продуктів: кооперативні ферми дробу, яєць, молочних виробів, ярини, овочів. Ці продукти на фермі дуже дешеві, зате коли дійдуть до рук споживача - дуже дорогі. Вони мають по дорозі багато посередників, які з перепродажі заховують для себе поважні зиски. Шляхом кооперації ці зиски можна булоб заховати у себе. Вкупі з кооперативним способом виробу харчевих продуктів, водночас можна булоб закладати кооперативи збуту по містах.

Ферми, головню занедбані, можна дістати за дуже дешеву ціну. А можна також їх винайти. В цій справі дадуть вичерпні інформації більші бюра продажі ферм, серед них дві найбільші, що мають свої представництва по цілій Америці - Страйт Ріелті 255 В1, 4 евеню, біля 20 вул. /в Нью Йорку. Саме на днях ця фірма випустила свій останній осінній катальог. А друга Вест фарм Ейдженси Пі Еф - 4, Грейбар Билдінг, Нью Йорк, 17, Н.Й., що теж випустила новий катальог із тисячею фермерських об'єктів. Можна поспробувати і в інших.

Початкового капіталу моглиб дати наші старші іммігранти, зрозуміло, на належних основах, які забезпечувалиб їм впродовж вложені

гроші, а також - що теж дуже важне - забезпечувалиб винаймаючим їх працю і зиски з цієї праці. Бо фермерство у кожній формі потребує довшого вкладу праці, щоби опісля ця праця поверталась в зарібках та зисках. І несправедливо є робити нашим новим імігрантам пропозицію купити ферми й праці на ній, а не давши водночас належного правного забезпечення, що ця їхня довша праця остаточно повернеться їм назад в належних прибутках.

На фермі можна також починати без більшого ризику всілякі промислові заведення: виріб мармеляди, консерва овочів та ярин, консерва м'ясних виробів. А також інші підприємства: хімічних, металевих, деревляних, керамічних, пластичних, одяжних, хатних виробів. Бо на фермі не коштує чини. В першій ліпшій більшій шопі можна зачинати перші кроки до виробу тих продуктів. Також значно дешевше життя. Зате/зрозуміло, збут тяжкий. Але маючи свої власні кооперативи збуту по містах, ця справа автоматично розв'язується.

Багато з наших нових імігрантів дуже добре розуміють ці можливості. І вони мають виразні пляни. Тільки потрібно їм початкового капіталу. Маючи цей капітал вони напевно в кількох літах розбудувалиб такі великі підприємства, які можна булоб зарахувати до дійсних велитнів. Це не казка, бож, як сказано, таке вони довершували в старім краю, до того серед далеко важчих відносин. При тім розбагатілиб також ті, що вложилиб початковий капітал. Зрозуміло, що тим самим піднялася на вищий щабель ціла наша тутешня суспільність, усі наші культурні, наукові, мистецькі та релігійні установи. Можнаб було подати і більшу поміч братам у старім краю.

Але треба тих перших капіталів. Їх напевно дадуть наші старші імігранти. Дадуть не з якихось сентиментальних, чи навіть патріотичних причин, бо це чистий бізнес і до патріотизму навіть не треба апелювати. Та ходять про те, щоби ті старші імігранти ближче познайомились з плянами нашої нової іміграції і ввелились - так як ми ввелились - що вона дійсно високовартісна й заслугоє на повне довіря.

Н.Ч.

БУДОВА НАРОДНОГО ДОМУ В НЬЮ ЙОРКУ.

Зайвим здається говорити, що ньюйорській українській громаді дуже потрібно свого відповідного Народного Дому. Бо наше громадське життя в Нью Йорку вже так розрослося, що ці церковні галі, які маємо, не волиі заспокоїти усіх прояв цього життя. Це же не значить, що з купном Народного Дому ці церковні галі і Доми опустілиб. Ні, вони теж дуже потрібні і ні одної суботи та неділі не стоялиб пусткою. Але, як це виразно бачимо з дійсного життя, їх замало, щоби відповісти змогам ньюйорської громади. І через те багато наших підприємств - концерти, вистави, балі, то що - мусять цукати місця серед чужих. Через брак відповідного приміщення багато таких підприємств загалом не відбувається й загалом не одна ділянка через те ниціє.

Тому усією силою ньюйорське громадянство мусить піддержати ще один, цей раз дуже поважний почин Української Ньюйорської Централі купити такий Народний Дім. Ця Централь вже зібрала тридцять кілька тисяч доларів на цю ціль!! І ще трошки, а можна буде приступити до реалізації цього важного діла.

ГОВОРІМ ОТВЕРТО.

В "Свободі" з 16 жовтня ц.р. проф. М. Чубатий в своїй, позатим, дуже добрій статті "Українсько-американська поміч Америці", порушує в кількох реченнях одну дуже важну справу. Він пише:

"Грунам, що ще нині на терені Злучених Держав є поза Українським Конгресовим Комітетом, політичною репрезентацією американських українців, слід добре застановитись, чи їх груповий патріотизм дасться погодити в такі часи як тепер з інтересами української справи, як цілості".

Шкода, що проф. Чубатий не роз'яснив цієї справи до самого споду і не назвав усе повним іменем. Правда, роз'яснюючи справу в цей спосіб, він мусів би декого "вразити" й огірчити. Та дубно, хтось мусить це зробити. Вож залишати справи недоговореними - користи нікому не принесе. Зробимо це знов ми, хоч знаємо, що деякі люди назвуть це знов "особистими порахунками".

Та заки приступимо до самої справи, хочемо зробити одну побічну заувагу про те, як ми дивимось на писанину більшовицької преси, та їхніх попутників в роді "Ромадського Голосу". До їхньої писанини маємо найнижчу погорду. Уважаємо їх за мерзенних гієн, які використовують усе, найменшу критичну заувагу, на те тільки, аби опоганити усіх, що прямують в якийсьбудь спосіб до визволення України. Ця мерзота буде нас усіх очорнювати, навіть колиб ми були найсвятіші. Тому ми не беремо під увагу мерзотної писанини цих газет й радімо іншим цього не робити. Бо це власне є їхньою найважливішою роботою, диктованою Москвою, щоби не дати нам духово скристалізувати, не дати нашій політичній думці прийти до якогось конкретного закінчення, не допустити до того, щоби шляхом річевої критики ми усували наші внутрішні недомагання, які то недомагання, зрозуміло, є навіть в найбільш культурній суспільності. Їхнім завданням є вносити всюди хаос і замішання. І їхнім великим успіхом є вже власне те, коли ми в якийсьбудь спосіб рахуємось з їхнім голосом. Як сказано, ми з погордою відкидаємо їхню писанину. На жаль деяким нашим людям і газетам деколи вигідно засланятись тим більшовицьком страшакон й вони говорять: "Ах, що більшовики про це напишуть". Хай ця мерзота пише, що хоче. Вона й так буде писати те, що хоче: її ціль - розбивати нас; її зброя - брехня.

Тепер повертаймо до порушеної на початку справи. Перш усього розглянемо справу "Політичної репрезентації" УНН, про яку згадує проф. М. Чубатий. Як відомо, найголовнішим чинником, свого роду "бравий тростом" в цім Комітеті є - політичний підкомітет, в який входять: Проф. М. Чубатий, др Л. Мншуга, др Л. Цегельський, проф. А. Грановський і проф. Л. Добрянський. Питаємо: Які є політичні думки серед названих осіб, що зв'яжуть їх в одну об'єднану цілість? Чи, загалом, є такі думки? Чи названі особи духово зіграні з собою, та - чи взаємну пошану до себе?

Ми знаємо відповідь на ці питання, бо це ніякий секрет. Чи ця відповідь правильна - хай кожний з членів цього підкомітету покладе собі руку на серце й у власній душі сам собі відповість. Цеж не є тайна, що серед названих осіб нема ні одної спільної політичної думки, коли ходить про визвольні змагання України. Навпаки, судячи по

по цім, що вони пишуть і говорять, є між ними основні розбіжності на всі важні українські справи. В об'їзді цього факту згод. починає виникати: В який спосіб Український Конгресовий Комітет може репрезентувати нашу збірну політичну думку, коли в лоні його найбільш відосвідального підкомітету нема жодної одної збірної думки? Це прикро, але не наша вина в ньому. Пишемо ці слова в надії, що вони зб'являть засмону з ілюзії, та заставлять нас усіх над цим засталосяти і - остаточно направити це лихо.

Проф. Чубатий замкає "груповий" патріотизм ним організації, що стоїть поза Українським Конгресовим Комітетом. Наша Організація, ООУВ, теж стоїть поза ним, так ця завжди відноситься і до неї. Якеж той наш "груповий" патріотизм в дійсності викидає?

Ми взяли за працю, якою УКК не хотів займатися. Та праця виглядала і виглядає так: Дати розголос Українській Повстанській Армії і в її рух дати їй якусь піддержку. Також дати розголос Українській Головній Визвольній Раді, УГВР, і її Загальному представництву і теж їм допомогти в такий спосіб, на який нас очікує. Щодо УПА, то факт, що деякі наші найпереводніші газети її цілковито до недавня промовчували, а навіть про неї уміщували легковажні зв'язки, - починає скромно забуватися. Замість за тим забувається і про першу головну причину, що спонукала нас до створення нашої Організації. Отож - ми мусимо це постійно нагадувати. Во з жалем мусимо ствердити, що характерність - признання своему противникові радії там де він її має - в нас іще далі є досить рідким явищем. Нампакт, коли хто хоче зробити собі тяжкого політичного ворога, вистарчать, коли він незбитими фактами донаже, що хтось в своїх самовпевнених поглядах помилявся.

Деякі наші найпереводніші газети промовчували УПА й заговорили про неї щойно тоді, коли чужі світові газети про це заговорили і далі мовчати про це було б "самогубством". Щодо УГВР - то ця справа в УКК далі неясно поставлена. Можливо, що вона змінилася. Пишемо ці рядки 18 жовтня ц.р. Як вона змінилася, то тоді багато інших справ змінилася й тоді не треба буде проф. Чубатому писати наведених вгорі завваг, а нам на них відповідати.

Що УГВР є найважливішим чинником у визвольній боротьбі України - ми не скомбінували собі цього деось в нашої організаційній домівці в Нью Йорку. Ми бачили, що представництво УГВР видає поважні брошури, книжки, часописи. Ми бачили, що його підтримує такий часопис, як "Українська Трібуна", яка ніколи виходить в 20,000, а читає її з 50,000 свідомих українців. Ми бачили, що УГВР підтримує інші поважні видавництва, як теж такі поважні інституції й організації, як Національно-Демократичне Об'єднання Українських Купальців, Ліга Політичних В'язнів, Антибольшевицький Бюро Народів, Студентський Союз, Організація Українських Націоналістів Самостійників Державників. З нею симпатизує Комітет Оборони Інтересів Прав Українського Народу, як теж Українська Санітарно-Харчова Служба й багато інших. Ми далі бачили - і цього не можуть замарувати навіть такі прохвильники, що у виборах по різних таборах прихильники УГВР пересічно досягали 90% усіх голосів.

Отож, в цім нашім "груповім" патріотизмі ми взяли за пома-

гати тим ідеалам, які одобрені 90% української суспільності в Європі. Чому інше не станули на цей шлях, хоч знали про ці речі не гірше від нас? Отсе питання варт звернути на їхню адресу.

В який спосіб ми помагаємо цим ідеалам?

Як сказано, крім розголошу, пробуємо дати явусь меморіалу поміч і збираємо на медикаменти для УПА. Також помагаємо їм політично в такий спосіб: Приймаємо від них різні меморіали і пересилаємо на адреси різних відповідальних американських осіб та чинників. В той спосіб ми вислали були до кільканадцять різних чужих місій до ООН копії меморіалу Закордонного Представництва УГВР в справі морду кількох сот українських селян з Завади Морохівської на Лемківщині.

Від багатьох дістали прихильні відповіді. Вислали опісля меморіали Від Антибольшевицького Блоку Народів, на які теж дістали чимало прихильних відповідей. Далі післали кільканадцять меморіалів від Комітету Оборони Людських Прав Українського Народу, на що знов дістали декілька дуже прихильних відповідей. Недавно знов вислали меморіал від ЗП УГВР в справі переходу повстанських частин в американську зону. Вислали теж декілька телеграм й впродовж довшого часу вислали сотки бюлетенів в англійській мові Української Пресової Служби.

В нашій посіданні є листи з Департаменту Стейту, від різних сенаторів, делегацій до ООН. Один чільний американський сенатор дякуючи нам за пересланий меморіал пише, що "радіє, що матиме під рукою факти з меморіалу в пору, як буде відбуватись в сенаті дискусія над американською заграничною політикою".

Ми не передруковуємо цих відповідей, бо вважаємо, що це, крім самохвалиби, користи справі не принесе. Наводимо це лише мимоходом, щоби дати бодай декілька прикладів нашого "групового патріотизм

Хочемо тут теж зазначити, що передаючи ці меморіали, пишемо також листи від Організації й виявляємо, що передаємо ці меморіали з чемності, бо вони це звіцям просять, а як американці віримо, що цього роду інформації потрібні для американського уряду. Також як американці ми переконані, що нашим обов'язком є піддержувати духа спротиву проти всіляких деспотизмів й тим, що цю боротьбу з деспотизмом зводять, помагати так, як це можливо серед наших обставин. Цей дух спротиву може колись відограти не меншу /а може й більшу/ роль від самих американських полків. Щобільше - колиб цей дух спротиву переміг, можнаб було Америці зовсім уникнути чергового воєнного конфлікту.

Ми здаємо собі дуже добре з цього справу, що ми, як американські громадяни, української політики вести не можемо. На цій точці, здається, ми всі погоджуємося, бо в цім самім дусі нераз стрічали заяви УНК, як теж статті в "Свободі" й іншій пресі. Зате ми можемо для добра обох сторін передавати певні відомости у відповідні руки.

Справню українську політику можуть вести лише українські представники, що мають тісний контакт та повновласті краєвих сил. Це, що ми робимо, є лише підготовкою, посторонньою помічю, для української політики і ця поміч буде цілковито змарнована, коли повноправні українські провідники не підуть вслід за нею та не використають її для якоїсь конкретної помочі українському народові.

Хтож цими українськими провідниками може бути? - Ось де нині найважлива відповідь на нашу політичну дійсність. Ось де

причина. Чому ми так побижаємося, щоби, замість поборкувати і підкопувати авторитет УГВР, піддержати її та поможливити її ту дійсну українську політику.

УКМ зпочатку навіть не хотів підписувати на листи ЗП УГВР. В першій році по закінченні війни, замість промовувати політичний шлях для УГВР, - УКМ вкупі з канадським ЖУМ-ом, заініціювали так зв. Координаційний Український Комітет в Європі, в який вперли вісім українських груп та партій, серед них більшість таких, що не мали серед українців найменших політичних впливів, та що були внутрі між собою на носі пересварені, маючи діаметрально протилежні погляди на найважливі українські справи, серед них на справу ведення визвольної акції України. Багато з них цілий час були і далі є засадничо проти революційної боротьби, називаючи її "винищенням українського народу". Також найчорнішими красками вони далі малюють тих осіб, що творили УПА і тих що нею давніше і нині керують. Тепер своє відношення до УПА вони змінили, бо, як сказано, нині булоб для них політичним "самогубством" виступати проти УПА. Проте свого засадничого ворожого наставлення до революційної боротьби вони далі не змінили ні не перевірили. І ці люди малиб перебрати керму революційно-визвольної боротьби українського народу!

- - -

Та уявім собі, що наші тутешні організації, включаючи нашу, ООЧСУ, приступили до Українського Конгресового Комітету серед тих відносин, які нині там існують. Уявім собі навіть, що наша Організація осягнула місце в "брейн трості", і політичному підкомітеті. І який буде з цього вислід? -

Свій "груповий" патріотизм вона мусітиме підчини "вищому" патріотизмові УКМ і...своє дотеперішнє прагнє мусітиме припинити. Бож інші члени цього підкомітету мають зовсім відмінні погляди на справи. Вони, наприклад, не признають УГВР за головного керуючого чинника в українській визвольній боротьбі, а навпаки є серед них такі, що дуже зле дивляться на УГВР. Вони далі не вірять, що меморіали передавані через нас від різних краєвих інституцій та політичних чинників, що з УГВР симпатизують, є корисні. Представник УКМ-у минулого року в Парижі відмовився передати американській делегації меморіал від ЗП УГВР. - Ми, наоборот, віримо, що меморіали від суто українських впливових інституцій є більше пошаданим явищем, ніж наші власні, тутешні. Бо американські чинники вже знають, хто ми та яка наша ментальність. Зато цікаво їм почути голос відповідальних українців безпосередньо від них.

Різниця булоб більше. Наша праця мусілаб бути припинена. Бо йти в розріз комітету азначалоб розбивати його з нутра. А цього ми не хочемо. Знову добиватись внутрішньою дискусією признання нашим поглядам, серед тих обставин, що нині існують, рівнялось тим "дискусіям", які існували по першій Українській Конгресі, в 1941, коли то представники різних розбіжних груп теж ніби "об'єднались" для "добра справи", й опісля нічого іншого не робили, тільки цілими днями та ночами дебатували, чи просто сварились, в той час як цілий світ вже палав вогнем війни, або від нього займався. Одиноке "реальне", що залишилось з тих "преважних" дебат над "високою полі-

тикою" і що може увійти як причинок до нашої тутешньої "історії", це рахунки контів цих дебат, які певно неохочуються в шухлядах нашіх догичних інституцій. Не накручено навіть фонографічних рекордів, до яких з таким шумом забирались.

Це прикрі справи. Алеж не сміємо про них забувати, щоби бодай з них витягнути науку на будуче. Бо заважуємо, що навіть ця наука пропаде. Ми бачимо, що ініціатори цього "об'єднання" йдуть точнісінько тим самим шляхом нині, коли не на американському ґрунті, то ж інспірують те саме "об'єднання" в Європі. Ми бачимо, що канадські провідні центри нині повторюють майже дослівно ті самі слова, що наші провідники говорили на перемодні першого Конгресу в Вашингтоні, себто "соціалістично-радикальних партій і їх провідників не можна уважати аж за такий елемент, що не можна було його притягнути до спільної праці в напрямку визволення України". А що показалося з соціалістично-радикальними провідниками в "Народній Волі"? Де вони нині є? Чи можливо було вогном дооратися? Проте з впертістю тугоумів повторюємо той сам експеримент на інших ґрунтах.

Такий самий остаточний результат буде й з цього нинішнього "об'єднання", і з його "виключення", коли перед тим не заїснує в нас духовна єдність, якийсь єдиний погляд на важні справи й одна якась виразна, спільна ідея. Громадську працю мусимо вже раз поставити на насадах виразної ідеї, а не на засаді якоїсь загальникової брази, за якою міститися самотоя поодинокі провідники, які, користаючи зо свого впливового становища, роблять те, що їм хочеться.

Коли це буде зроблене, то решта об'єднання прийде автоматично, без шуму і галасу, без ніяких формальних фанфар, як природній висновок оздоровлених відносин. Колиж це не буде зроблене, хаос буде далі існувати в нашій "політиці", хоки ми як це прикривали. Ступнево дійсно ідейні люди будуть відоканувати від цієї "політики", а залишатися при ній лише ті, що мають громадські посади й декілька циніків та славолубів. Остаточню закінчать сумно і ці, що мають платні громадські посади. Бох вони мусять дуже добре це знати, що їхня позиція залежить від здорового стану цілої суспільности. Коли повідскакують ті, що беруть участь в громадській житті виключно з ідейних мотивів, почне падати в долину ціла структура, на вершк якої є платні посади. А ідейний елемент буде далі відоканувати, коли далі відчуватимемо, що велика частина нашої громадської роботи повертається бік славословія певних провідних одиниць.

Ми знаємо, що в той спосіб думає велика частина наших свідоміших людей, хоч не велика частина з них має відгаву з ним виступати прикладно. Але найвищий час здобутись на цю відгаву. Й коли дехто має якісь особисті причини, що з тим на верх не хоче виступати, хай бодай не шкодить тим, що мають відгаву це зробити.

Л.

"УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА" ПРО НАШ РУХ.

Від Редакції "Вісника": В попередньому числі "Вісника" ми помістили першу частину обширної статті ред. З.Пеленського під загл. "Почув свіжого вітру", що появилася в 58, 59, 60 і 61 томі "Української Трибуни". Тепер далі передруковуємо цю дуже цікаву і змістовну статтю, пропускаючи ті місця, де він цитує наші статті. Передруковуємо її на те, щоб наш загальн. зацікавлений з думками наших братів з-за океану, які то думки в багатьох випадках майже ідентичні. П.З.Пеленський шляхом порівняння аналізує примети тамонної української інтелігенції й приходить до висновку, що хоч довгими роками тутешня і тамоння інтелігенція жили розділені й серед зовсім відмінних відносин, проте мають майже ті самі духові примети - добрі і відемні.

"Почув свіжого вітру."

Кенська політика.

"Не не означає, що українське громадянство Америки не координувало своїх зусиль по лінії загальних цілей американської національної політики. Американські українці є добрими громадянами своєї держави і цілком виконали свій обов'язок. Лихо було в тому, що через змертвіння і пасивність відповідальних кіл української політики в Америці ця ідейна зв'язаність американського українського громадянства з загальними цілями американської національної політики не знаходила адекватного зформулювання і вислову. Навпаки, можна уявити спадок рівня української політичної думки в Америці, коли дійшло до такого стану, що - як читаємо у "Віснику" - через брак ідеологічної зв'язаності українських змагань із цілями американської політики, у Вашингтоні розглядали українські визвольні змагання як вороже для Америки явище! До нас ще під час війни доходили глухі вістки на Україну про арешти між українцями в Америці в 1940. /Вістки ці були неправильні. Бо хоч внаслідок кривої, а можна сказати - ніякої пропаганди з боку наших відповідальних кіл на ворожу пропаганду в Америці не було, проте арештів не було. Внаслідок ворожої пропаганди ми тут тільки дістали дуже негативну публичну оцінку, яка таврувала українські визвольні змагання як вороже Америці явище. - Наша ж заввага./

"Ми тут в Старому Світі до сьогодні не знаємо ні деталей, ні тла цієї справи. Тільки до деякої міри відслонення завісу "Вісник" у березневому числі /в.2./ "Розбивання під маскою об'єднання".

В цьому місці стаття подає довгі цитати з наших статей - одної вище згаданої, і другої "Криза нашої інтелігенції", після чого переходить до

"Аналогії" до відносин серед нової еміграції.

"Між поставою деяких ~~жиз~~ відповідальних кіл українського проводу в Америці і поставою провідних офіційних кіл української політики на новій еміграції є далека схожість і тиха солідарність. На щастя, це не торкає самого краю, який стоїть в одному фронті політичної і мілітарної боротьби під проводом УІВР. Відділяє нову еміграцію від Америки цілий океан, але постава деяких цих т.зв. "офі-

ційних "кіл" - і тут і там - у низці прояв аналогічна. Тут і там стояв у проводі той сам соціал-психологічний тип людини, і наслідки його діяльності мусіли бути аналогічні. Подібна нечинність, аналогічна незаспокоєність, "яку лінію взяти", характеризували в роки іспиту і проби також постанову особливо західньо-українських партій, і то від крайньої лівиці до крайньої правиці. Під час війни вони перестали існувати і проявляти будь яку діяльність, і тільки на новій еміграції деякі залишки зпоміж них "відновили свою діяльність". Уже з перших днів війни вони не пішли ні на згоду з окупантами, ні в підпілья; повин просто "розпоршились" по хатах". Вони відреклись того, до чого заявляли себе покликаними: взагалі політики. Не було ні однієї їх прокламації, заяви, вислову становища, якоїнебудь директиви для мас. Цей закид особливо важко бє номінальні демократичні партії Старого Краю. Ці партії повинні були знати, що між двома тоталізмами, які сунули на Україну, для світу їхніх ідей і для можливостей "репрезентативної" "органічної", "конструктивної" і т.д. політики в їхньому звичному стилі, в новій діяльності, немає і не може бути місця.

З цих умов існували тільки одна можливість: боротьба з тотальними окупантами з однієї сторони і вимога налагодження діючого зв'язку із світом західніх демократій - з другої.

"Заломання старих партій!"

"Старі партії виявилися ні на одне, ні на друге нездібні. Поставлені на суворий іспит історії, в момент, коли прийшлося гонувати свої ідеологічні демократичні зобов'язання, ці партії виявилися неспроможні іспит витримати. Найбільш трагічне було це, що тактика пасивності і "вимушеної обставинами пасивності" так чи сяк не скомпенсувала жертв українського народу і, зрештою, жертв самих партій у цю жорливу добу; тодіж уже було краще нести ці жертви в боротьбі, явно проклядаючи свої цілі. Один з видних старокрайових соціалістів писав, напр. в одній американській українській газеті, що у війні, в лабетах гітлерівського режиму згинувло кілька тисяч членів його партії. Коли ж ці люди вже й мусіли гинути, то хай би це ставалося з виразним прокляттям їхніх прямих та ідей! Трагедія в тім, що ці люди гинули в нас не як соціалісти і за соціалізм, але ж просто як члени безіменної "східньої" маси, що її вигублювала білоросо-опаліла від расизму германська бестія; сама ж партія, про яку йде мова, не проклядала і не провадила організованого спротиву. Те саме стосується й постави інших партій. Напр. УНДО залягло ост-нями і тисячами своїх найкращих, найпередовіших людей. Їх не зберегло те, що при вибуху війни і при першій московській окупації Західної України УНДО трималося пасивно, не проклядало спротиву, не проклядало трагічних ідеологічних цілей своєї партії, не заявило, що з її погляду сенс війни для нас може полягати тільки в можливості відновити української самостійної соборної державності.

Політичний ефект від масакри УНДО затерся цілковито в цій пасивній мовчанці. Счевидно, було б абсурдом вимагати в тодішніх реальних умовах прокляття якогось, скажемо, масового активного збройного опору, який справді збільшив би жертви стотисячкратно. Йшлося про щось інше: принаймні про декларативне визначення своїх позицій перед світом. Жертви від того ледве були б більші, ніж були в дійсності. Але, визнаючи своє становище, партія політично зберегла лице, довела до відома світу, що все, що стається - українським народом на його землях, не йде по лінії справедливих вимог і уза-соднених прав цього народу. Нехайби в той час таку заяву чула лише

зменшка людей, нехай би воно ніяк не вплинуло на реальний хід подій, однаково таке Заява, коли не було можливе щось більше, раніше чи пізніше оплатилася у моральній площині сторінцею. Сьогодні УНДО малоб моральний старт до дальшої праці й існування взагалі.

"З цієї перспективи терор обох тоталітаризмів у Старому Краю нічого не "поясню", ані не виправдує. Терор не перешкодив усім без винятку французьким, бельгійським, голландським, норвезьким, польським, і т.д. справжнім демократичним партіям зійти в підпілля і продовжувати боротьбу далі. Справа просто в тім, що західні партії партії та їхні провідники брали серйозно те, що оголошували й до чого, вступаючи в політичне життя й переймаючи провідництво, зобов'язувалися.

"Коли наші демократичні партії не були здатні включитися так на Рідних Землях до активної боротьби, бо тут, слушно, чи ні, почували себе надто слабкими й безпомічними, вони не зєдналися і з фронтом боротьби на Заході. Ні один із покликаних і мандатових провідників української демократії не виїхав в цей критичний час на Захід, хоч десятки й сотні з поміж них мали, мусіли і могли це зробити. У всякому разі хотіли це зробити десятки тисяч поляків, не кажучи вже про представників інших народів західних націй.

"Отже українська справа не була в її самостійницькому сенсі репрезентована у світі західних демократій, ані з боку представників українського Старого, ані Нового Світу, не то вже по мірі максимальних, але й по мірі мінімальних можливостей. Ми, як кажуть, заблизчили свою відсутність.

Криза української політичної інтелігенції.

"Новочасна українська політична ревізіоністична думка знаходить пояснення цього заломання провідів старих партій, як в Європі, так і в Америці, в специфічних, соціал-психологічних властивостях переважної частини української політичної інтелігенції довоєнного типу. Власне: політичної інтелігенції, а не інтелігенції взагалі. Отже мова йде про інтелігенцію, яка бере активну участь у формуванні української національної політики. Зсі українські партії, про які в цьому розгляді йде мова, були в практичній діяльності інтелігентські в тому сенсі, що в їх провіді й вирішальному ядрі завжди стояли інтелігенти однакового соціал-психологічного типу, отже завжди той самий адвокат, професор, святиник, журналіст і ~~статистик~~ письменник.

"Аналіз справи цілком potwierджує відповідні висновки Вячеслава Липинського, зроблені на досвіді періоду української визвольної боротьби під час і після I-ої світової війни, а саме, що того типу інтелігенція може бути в найкращому разі здатна до зберігання й утримування в ладі вже існуючої держави, але вона в її теперішньому стані нездібна до творення і виборювання тієї держави, та це коли це творення і виборювання мусить іти революційним шляхом. Соціал-психологічна природа цієї інтелігенції є по суті глибоко антиреволюційна. Провід, який рекрутується з цієї інтелігенції, заводить і мусить заводити кожен раз, коли кінчаються легальні можливості, а залишається єдина можливість революційної боротьби. Така ситуація створилася з вибухом II світової війни; вона триває і досі, при наявних умовах тоталітарної окупації Соборної України. На кіяку

негалістичну й опортуністичну політику не має в тих умовах ні можливості, ні місця. Це знає достойменно кожен влєн європейського ККК-у, як і кожен провідник українського американського громадянства.

"Булоб, очевидно, цілком помилково вбачати в цій аналізі деяких властивостей української політичної інтелігенції намір "при-ниження", чи "дискредитації" інтелігенції як суспільної верстви в цілості. На таку негідію українська інтелігенція, річ ясна, не заслу-гує. Адеже маємо великої вартості вчених, фахівців, мистців, культурни-ків; можемо обслуговувати всі потреби нормального цивілізованого амцидентального, в тому числі ще існуючого державного життя, річ ясна, якщо ми свою самостійну державу вже посідали.

"Але всі ці високі якості і кваліфікації суспільно-професій-ного характеру де не кваліфікують і не управляють загалу інтеліген-ції до політичного проводу. Бути інтелігентом — це не означає тим самим здатності бути політичним провідником. Немає і не може бути в такому твердженні ні для кого ніякої особистої дискримінації чи образи. Треба чаренті погодитися з висновками аналіз Липинського, що до справжнього і успішного політичного провідництва, зокрема до державного провідництва будівництва, надається індивідуально і збірно, тільки цілком специфічний тип людини. Цей тип Липинський по-діляє на дві основні категорії: продуцента і воєвнина.

"Політична інтелігенція старого типу, так як вона діяла в старих партіях, могла мати виправдання для ~~вжиття~~ свого політично-репрезентативного існування тільки в умовах нормальної демократії, де для досягнення намічених цілей міг вистачати плебісцитарний вис-лів волі народу, отже вибори і результуюче з них законодавство в їх різних оформленнях. Ці умови, одначе, не існують в рамках поліційних тотальних режимів, зокрема під більшевизмом. Тенєбудь всенародне голосування, яке моглоб вплинути волю українського народу до повної самостійності, ні теоретично ні практично не є можливе. А якщо було можливе, не буде погановане. Отже відзначає метода боротьби легаліс-тичного, плебісцитарно-парламентарного типу. Єдине, що залишається — це тільки можливість революційної боротьби в її різних формах і проявах, до методи "акціон директ" виключно. Плебісцитарно-парламен-тарний провід не може в цих умовах справитися переможно з нашим визвольним ~~задаванням~~ завданням.

"В реальних умовах такого актуального національного життя при існуючому соціологічному розкируванні української суспільності, зокрема при її теперішньому, зумовленому більшевизмом соціальному здекласуванні і охлократизації; основну визвольну державотворчу працю може виконати в першу чергу тип воєвнина, борець в дослівному найбільш фізичному розумінні цього слова. Школа такого збірного досвіду з тотальними режимами в Україні довела єдину можливу мето-ду боротьби поневоленого народу з тоталітарним режимом, а саме — революційну.

"Одним з наслідків цього пізнання є потреба відсуення мож-ливості плебісцитарно-демократичної організації українського проводу до того часу, доки в наслідок революційної боротьби не буде заснована власна самостійна держава. У власній державі — так, метода побудови національно-політичного життя на засадах ліберального, парламентарного

демократизму є можлива і бажана. Дана є нереальна, недійсва і неефективна в умовах тоталітарного режиму.

"У льотичній консеквенції цього з цього розвитку і пізнання, українська визвольна боротьба сходять дефінітивно в підпілля. Це має вирішальний вплив на добір і організацію політично-провідного державно-творчого елементу. Річ у тім, що ця справа, реальна, фактична боротьба на Рідних Землях селекціонує з усієї народної маси, отже також частинно з поміж загалу інтелігенції, саме цей тип державо-творця-завойовника, як в політичному так і в мілітарному значінні, який в цих умовах єдиний спроможний створити на час революційної визвольної боротьби компетентний, покликаний, справді народом і своїм персональним осягом мандатований, національний провід.

"По цій лінії на ділі й пішов розвиток української національно-визвольної справи в умовах обох тоталітарних режимів. Українська народна маса самотужки селекціонувала з своїх кадрів перші кадри і осередки античного спротиву, хголом їх об'єднання і координації дали конструкцію УПА. Політично цей процес був вищершений створенням УГВР. І це було і є й надалі те єдине, що є на потребу. Від поглиблення і поширення цього процесу залежить сьогодні просто наша доля і недоля. Реальна, справді успішна і гарантуюча перемогу акумуляція наших визвольних сил і спроможностей може розвиватися тільки по цій лінії; інших можливостей успішної організації української визвольної справи, нема.

"Так аналіз реальної української дійсності приводить нас до неминучого висновку, що плебісцитарно-парламентарна побудова українського національно-політичного проводу, та ще може чого доброго за юрдоном, з претенсіями на очолювання визвольної боротьби, є цілком недоцільна, бо не зможе подолати труднощів і нечуваного обтяження українського визвольного завдання."

/Продовження в наступнім числі/.

КОРЕСПОНДЕНЦІЯ І ЗАВВАГІ.

Гуманітарний референт ООЧСУ, п.Т.Рудий, вислав до редакції "Свободи" допис з закликом сім'ятам жертви на медичаменти для УПА. Редакція відкинула допис листом др Л.Мишута відповів п.Рудому, що хоч думки в дописі благородні і редакція зловні з ними симпатизує, проте до ісу не можуть помістити, бо це...викликалоб замот в збірковій акції.

Ми не поділяємо цього погляду і постарасмося вяснити чому, але в такій спосіб, щоб /коли це загалом можливе/ не задраснювати людських почувань і амбіцій, проте вяснити справу. Та щоб можна це було зробити чина більш об'єктивно, передрукуємо змісти допис п. Рудого і відповідь др Л.Мишута.

Допис п.Т.Рудого:

До всіх Товариств і громад українського походження в Америці і Канаді:

До Організації Оборони Чотирьох Свобід України наслід лист писаних 11 вересня н.р. В цій листі, писаним представником УГВР і УПА в Європі, є таке прохання:

"Прокну тому негаразду зачати акцію збірки ліків в натурі, /не гроші/ і переслати їх на адресу: Санітарно-Харчотативна Служба, Мюнхен, 2, Дахаверстрассе 2/II, Німеччина. Потрібно: Перевізочний матеріал, антисептика, окріплючі інекції, вітамінні препарати, пеніциліни. Тому, дай всі, що можуть до цього причинитись, докладуть рук!

Дальше є в листі:

"Найважливішою справою, що будемо мусіти безпосередньо зайнятись великою кількістю раних і хворих тієї групи."

Цєю групою є Лемківська Група УПА, що зводять бої від довгого часу на теренах Чехо-Словаччини з червоною людидаж.

Браття і Сестри, горожани вільної країни! Я не пишу додавати до цього багато. Ми всі знаємо, що в УПА є такі молоді батьки, брати і сестри і всякого роду рідні, з ближньої і дальньої генерції.

Нині настав час, де наша повинність є зараз, в ціх хвили, засукати рукави і взятись до висилки медичаментів, що є вичислені в листі. Я вірю, що ніхто не збідніє, коли на ці християнське і благородне діло віддасть одностипенний заробіток, щоб рятувати своїх братів, котрі віддають життя, щоб Український Нарід, з котрого ми виїшли, жив і був вільним.

Тому в імя цих мучеників-героїв я кличу: Подаймо помічну руку нашим братям і рятуймо раних і хворих.

Тома Рудий, допотогівк референт ООЧСУ.

Відповідь така:

"Свобода", Дзерзі Ситі, Н.Дж.
1 жовтня 1947.

Візнання п.Рудий:

Ми одержали Валоого листа з 23 вересня та долучену відозву

"До Всіх Товаришів і Громадян Українського походження в Америці і Канаді", яку просите надрукувати.

Ми з увагою прочитали Вашого листа і долучений запис і з приємністю ствердили виявлені в них благородні інтенції. До якої міри й Вам ця справа легла на серці, Ви могли ствердити вже хочби по цьому, що негайно після першої вістки про перехід першого відділу УПА в американську зону, ми писали в редакційній статті /Свобода, 16 вересня/ про цю саму справу, яку Ви загорюєте у Вашій відозві. Цю саму справу ми й далімо постіжно праґадусмо. Нам відомо теж, що відповідні заходи в цій справі пороблено з боку Конгресового і Злученого Допомогового Комітетів.

"Щодо самого проголошення Вашої відозви в поданій формі, то це моглоб викликати деякі непорозуміння, що з черги моглоб відбитися негативно на загальній допомоговій акції, яку ведуть американські українці за посередництва своїх Доп.Комітетів. Ви визнаєте, щоби кожна закуска котлом свого однотипного заробітку лікаряства та зміслав їх на адресу Санітарно-Харитативної Служби в Мюнхені. Алеж до Німеччини переїхали і ще переїдуть сотінням ранені, але тож і здорові бійці УПА а усім їм разом потрібні не тільки лікаряства, але й харчі й одяг і всяка інша допомога, яку американсько-український загаль повинен і мусить їм дати, бо це є нашим найпершим обов'язком і справді справою честі нас усіх. На ту ціль треба повести серйозну і широкомасштабну акцію і її мусить повести наші центральні Комітети, бо тільки тоді ця акція матиме успіх. Роздроблювання цієї акції на маленькі рати засудило згорі на невдачу, а неуспіх кожної акції на таку важливу ціль, як допомога нашим національним героям, вирив би тільки ганьбу нас усіх. Тому вважаємо, що це буде корисніше і успішніше, як Ваші благородні інтенції включитися в загальну акцію, яку на ту ціль вже підготовляють наші Центральні Комітети та яка вже частинно почалася. Вашу відозву передаємо Конгресовому Комітетови, що перебрав на себе ініціативу в цій справі та які її переводять, чи то сам, чи за посередництвом Допомогового Комітету. Це, очевидно, з нічого не зменшує вартості Ваших шляхетних інтенцій, які в цім випадку повністю сходяться і покриваються з поробленими вже заходами Центральних Комітетів.

З налетною повагою

Л.Мишута.

Як бачимо, редакція "Свободи" називає думки висказані й запису "благородними", шляхетними", які "повністю сходяться" з їхніми думками, проте допису не помістила. Свій вчинок пояснює тим, що коли запис вийде від п.Рудого, то це буде роздроблювання акції й тому вона не вдасться, а може вирити ганьбу нас усіх. Далі каже, що лист передано Допомоговому Комітетові, "що перебрав на себе ініціативу в цій справі".

В останнім реченні міститься цілий "сук" справи: ініціатива мусить виходити лише від "високопоставлених" авторитетів! Інакше не буде успіху! Ну, а щож зробити з ним дуже прикритим для наших високопоставлених авторитетів фактом, що ініціатива збирати жертви для УПА, хоч повинна була вийти від них вже давно, вона щойно тепер нацьковується, а в той час наша Організація вже близько рік як започаткувала цю акцію і веде її до кінці. Члени нашої Організації на широких зборах Допомогового Комітету на весні цього року, нагадували, щоби цю ініціативу перебрати, але цю справу збуто тоді нічим.

Та це, так би мовити, побічна річ. Ми не завидуємо цієї ініціативи УДК. Навпаки, будемо дуже радіти з неї, тільки, щоб з неї не вишло знов стільки незадоволення в Європі, як вже вишло з помічі скитальцям, спровадженим шпріт і, загалом, рятівання найкращого українського елемента, що творить ядро нації.

Колиб лише ходило про ту "ініціативу", то ми навіть не писалиб цієї статті. Та тут ходить ще про щось інше, глибше: про певне психічне наставлення деяких наших провідних одиниць. А це наставлення таке, що коли поклик не вийде від якого "високого" авторитету, то він нічого не варта, навіть коли в ньому благородні думки. Ми не поділяємо цієї думки. Навпаки, думаємо, що вона помилкова і тим самим шкідлива. Щоб якась акція, зокрема жертвенна акція, вдалась, вона повинна мати не один, а сотки таких закликів і то власне від різних осіб посеред найширшого громадянства, від різних товариств організації. Редакція може при тім робити свої заваги, подібні, як пороблено в листі. При кожнім заклику вона має дуже добру нагоду висказати свою думку. Але голоси суспільності такі треба рекордувати. Так роблять інші культурні газети. Бож жертвенність власне напливає від широкого загалу. Тому радо треба підкреслювати, що ці благородні почуття є не лише в "найвищих" провідників, але й в загалові. Даймож дещо кредиту цьому загалові. Цей заслуга не цих найвищих провідників, коли суспільність зложить на дану ціль кількадесят тисяч доларів, лише в першу чергу заслуга самої цілі - в нашому випадку героїв з УДК, чи хочби положення скитальців. На другому місці стоїть заслуга самих жертводавців, що складають гріш. Шойно на третьому місці стоїть заслуга цих найвищих провідників, що дуже часто є добре платними громадськими урядовцями. Вони є тільки посередниками, які цей гріш перебирають в свої руки і висилають там, де суспільність бажає. Не можна широкої суспільності позбавляти цієї моральної заслуги, бо вона огірчується. На жаль в нас не раз трапляється, що ці платні громадські урядовці поступають і говорять в той спосіб, начеб жертви, зложені широким загалом на їх руки буде вже начеб їх власністю і вони їх "можуть дати, або не дати". Підкреслюємо - це огірчує широку суспільність.

Певно, що коли до даної збірки приложать рук наші багаті часописи і інституції, то та збірка вдасться краще, ніж її ведуть люди без ніяких засобів, ведуть її ввечорами по щоденній праці, ведуть без найменшої особистої нагороди, а то й з постійним докладуванням з власних кишень. Це самозрозуміле. Але чому має в нас таке лучатись, що коли хтось "непризнаний" візьметься за шляхетні і благородні думки, він не дістане належного попєртя від тих, що мають силу в руках і то силу, що є власністю цілої суспільності, а не приватною. Чому благородна думка стає дійсно "благородною" шойно тоді, коли вийде як ініціатива від цих сильних осіб?

Тут може виринути завага: "Коли помістимо один такий заклик зараз всі захочуть і тоді вийде хаос". Ні, хаосу з благородних думок не буде, до того таких думок, з якими редакція вповні симпатизує. Автім, як було сказано, редакція має дуже добру нагоду робити й свої заваги й повчати суспільність, як ці благородні думки найкраще перевести в життя. Однак вона в ніякому разі не може залишати монополію цих благородних думок ні собі, ні високопоставленим авторитетам, просто тому, бо загал також хоче мати таке внутрішнє переконання, що в його серці містяться благородні почуття.

Нагадується дискусія, яка була розвинулася в Англії зараз

по першій світовій війні, над питанням - чи матері, яких сини полягли на полі слави, мають право говорити: "Ми віддали батьківщині наших синів". Оцінка односторонньо заявила за тим, що матері не мають права цього говорити, бо в той спосіб вони позбавляють морального кредиту поляглих, мовляв, не вони добровільно віддали своє життя за батьківщину, тільки матері, немов предмет, віддали їх батьківщині.

А ми думаємо, що матері всеж таки мають більше морального права до своїх синів, ніж наші платні громадські урядовці мають до грошей зложених широким загалом. Ми також переконані, що наші збірники і загалом громадська робота, булаб далеко у нішішню й не булаб такою мізерною в порівнянні з осягами інших національностей, колиб власне ми більше уваги кляли на широкій загал і засохували його тим, що признавали йому заслуги там, де ці заслуги йому належаться.

Т.О.

00000000

САНІТАРНО-ХАРИТАТИВНА СЛУЖБА.

Про Санітарно-харитативну Службу згадувалось вже кілька разів в попередніх числах "Вісника". Тепер я хочу подати дещо більше фактів про цю пелеку, діяльну і благою одну інституцію, яка веде свою працю серед українських сирітальців в Івроні.

Як війна скінчилась і маси українців були звільнені з концтраційних таборів та з примусових таборів німці, відчувалась гостра потреба створення організації, яка в тих трагічних обставинах заопікувалася інвалідами, хворими, матерями та дітьми, та дала їм пораду й лікарську, харчеву та одягову поміч.

В тій цілі створено Український Червоний Хрест, першого травня 1945 в Мюнхені, Німеччина. При ньому організується поліклініка, відділ розшуків і відділ похованням та інвалідам. 10 жовтня цього року скликано з'їзд червонохресних організацій, ухвалено правильний та установлений сітку низових комітетів.

Девятого листопаду 1945 молодшу організацію спіткав перший удар - заборона діяльності Українського Червоного Хреста, тому, що Україна не є признана як суверенна держава. До цього причинились заходи ворожих українському народові держав, та політичних чинників.

Станції У.Ч.Х. були тає розвинули широку діяльність і врятували багато людей від голодової смерті. Також помагали різними іншими способами тисячам українських людей, вирваних з рідного ґрунту і кинених на іграшку жорстокої долі.

Та хоч заборонено уживати назву УЧХ, проте не заборонено провадити її дальшу гуманітарну працю. Отож цю назву змінено на Санітарно-Харитативну Службу. Великі заслуги у вдержанні цієї так потрібної інституції відіграли церковні представники, під опікою яких ця організація далі існувала та діяла.

Тепер СХС є зорганізована в такий спосіб: Головним керуючим органом є Управа, а громадсько-контрольним органом є Рада. Раз в рік оба органи скликають загальні збори і вибирають нову Управу та Раду, так, як це передбачує статут.

Медишно санітарна опіка є поставлена дуже добре, бо СХС має до диспозиції біля триста лікарів. Також має кілька тисяч медсистер й іншого шпитального персоналу. Має свої власні амбулаторії,

поліклініку з 12 лікарями-спеціалістами і помічним персоналом. Українських лікарів у більшому числі затримувала колись УНРА, а тепер ІРО. За ініціативою наших лікарів відкрито 30 порадень для матерей. Під їх доглядом є чотири тисячі українських дітей. В організаційній сітці є понад 50 ставиць чинних. Своєю акцією вони охопили поміч й опіку 50 тисячам наших скитальців! В Санітарно-Харитативній Службі працює біля 10,000 членів. Цю Службу піддержують такі самі скитальці, кляхом своїх місцевих і центральних установ, які вони серед таких важких обставин впродовж двох літ ~~ж~~ створили.

СХС опікується 6000 людей, нездатних до праці, хворих і немічних. Серед них є тисяча хворих на туберкульозу, 500 воєнних інвалідів, 2500 політичних в'язнів. Всі вони хворі на зубні недуги. 2000 студентів негайно потребують кращого відживлення, інакше теж попадуть в туберкульозу.

СХС вишколює медично-санітарний персонал, влаштовує курси медсестер і першої допомоги, влаштовує лікарські речерати засад гігієни та вдержання здоров'я.

Допомога полонених велась на більшу скалю і зареєстровано 12,000 полонених у семи таборах в Німеччині, 5000 в Астрії та в Риміні - Італії. Грошевою допомогою СХС помагала інвалідам, хворим, сиротам та вдовам й іншим особам, що знаходились в важких обставинах - політичним в'язням, студентам, безпритульним. Видатки в 1946 р. виносили 185,377 німецьких марок. Гроші ці не з Америки, від наших допомогових комітетів, тільки зібрані такі серед самих скитальців, той що трощка мав, ділився з тим, що не мав нічого.

Вони до нас пишуть: "Нужда є велика. Засоби еміграційного загалу раптово зменжуються."

Там треба помічі в грошах, харчах, ліках, одежі, взуттю. Треба організованої помічі наших заокеанських організацій. Вони благають цієї помічі, бо чомусь звідсіля її не д'ють. Наші допомогові комітети поступають так, начеб вони мусіли щойно зорганізувати цих скитальців в Європі, щоб могли дати їм опісля поміч. Тимчасом ми маємо перед собою факти, що наші брати на скитальщині вмійть себе дуже добре організувати. Вони вже є дуже добре зорганізовані, чого доказом може послужити хочби Санітарно-харитативна Служба. Вони мають сотки лікарів, тисячі шпитального персоналу, і десятки тисяч охочих членів до помічі. Але руки та кашені їх порожні. Даймо їм матеріал в руки. Даймо в ті руки, що заслугоють, що вже зробили велику роботу, навіть при тих злиднях, а зробилиб іще тисячу разів більше, колиб на їх руки післати звідсіля поміч.

В обличчі цих фактів, я апелюю до серця наших громадян, саодинок і зорганізованих в товариства, й громади - чимскорше поспішіть їм з помічю. Посилайте на адресу цієї Санітарно-Харитативної служби пакунки з харчами, ліками, одежою. Їх адреса

SANITARIO-CHARITATIVA SLUZBA, MÜNCHEN, 2, DACHAUERSTR. 9/II.

Також шліть гроші безпосередньо на адресу нашої Організації, бо ми, за порадю лікарів, також купуємо ліки та пересилаємо їх на адресу цієї Служби. Хочу тут зазначити, що в останнім місяці з найближчої околиці вже закупили ліків такі Організації: Кіноче Допомогове Товариство в Ньюарку за \$100, Чорноморська Січ в Ньюорку \$100, Чорноморська Січ в Джарзі Ситі за \$50. Хто наступний?

Тома Рудий, допомоговий реф. 0040У.

22
АКАДЕМІЇ В ЧЕСТЬ ГЕРОЇВ.

В неділю дня 19 жовтня ц.р. відбулася в просторій аудиторії Вашингтон Ірвінг Гафс Скул Академія в честь Героїв. Академію влаштував ньюйорський відділ ООЧСУ. Програма складалася із точок — Українського Національного Хору під проводом проф. Ю.Криченка, сольоспівів пана П.Ординського і панни О.Задорецької, деклямації О.Вісика, та промов — в українській мові проф. Калина, та в англійській пані К.Кусий-Дабрянська. Акомпаніамент — пані О.Ляхович.

Усі точки випали бездоганно і дали чисельно зібраній публиці глибоке естетичне і моральне задоволення. Хор під вправною рукою старого майстра /старого не так під оглядом літ, як свого хорова-мистецького досвіду/ — проф. Ю.Криченка, дав публиці вповні те, чого вона під нього очікувала. Героїчний баритон П.Ординський своєю промаючою інтерпретацією пісень, як теж панна О.Задорецька своїм ліричним сопраном — виклали свою нову частину до збагачення програми. О.Вісик своїми кількома виступами із деклямаціями вже здобув собі серед ньюйорської громади належне признание.

Ньюйорська громада мала перший раз нагоду почути проф. Калину, що кілька місяців тому прибув як скиталець до Америки. Промова, хоч коротка, але дуже змістовна і, як слушно зауважив дописувач "Свободи" пб, в своїй дуже культурній дописі в 246 числі цього часопису — "Навряд, чи в рамках короткої промови можна вложити більше змісту, як це зробив бесідник". Проф. Калина порушив культ героїзму основно, як теж дав яскраві зраки цього героїзму в давнішій і сучасній історії українського народу. Яскравими чертами він накреслив образ того, що діялось на Україні в роках під час війни: як український народ 31 червня ~~жовтня~~ 1941 проголосив відновлення своєї державности, як цілий український народ піддержав це проголошення з повним ентузіазмом, як на це зареагували німці й у висліді — боротьба українського народу наперед з німцями, а опісля з большевиками, яку веде УПА до нині.

В англійській мові виголосила промову пані Кусий-Дабрянська, яку українське громадянство в Америці вже добре знає і високо її цінить за глибоке відчуття українських справ та за розумне їх трактування. Усі точки були нагороджені рясними оплесками. Публики було біля 400 осіб. Додаткова збірка принесла ~~жовтня~~ \$92.20, на медикаменти для УПА.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ГЕРОЇВ В НЬЮ АРКУ.

Заходами ньюарського відділу ООЧСУ, при співучасті 28 п. Союзу Українок, Тов. ім. Б.Хмельницького, Укр. М. Доп. Комітету і Хору укр. нят. не кми. — Удачно випала Академія в честь Героїв також в Ньюарку, яку то Академію влаштувало декілька товариств ООЧСУ. Таля була заповнена. Усі концертні точки, та промови, випали гарно. Співав Хор укр. гр. нят. громади під орудою проф. Т.Каськова. Сольоспів — П.Ординський, та сопрано — пані Тростянецька. Акомпаніамент — пані О.Ляхович. Деклямації: Й.Труш. — Промови — Е.Ляхович, І.Вілинський, М.Леськів. Перший бесідник в коротких словах зясував ідеологічно героїзм, та його роль в житті нації. Він теж згадав про подібне Свято Героїв, але на ширшу скалю, що саме відбувалось в ньюйорським Центральним Парку, у звязку з спровадженням американських поляглих воєнів з Європи до дому.

І.Вілинський дав вичерпний реферат про події в Україні, в яким теж точно зясував боротьбу українського народу, в періоді першої та останньої світової війни. Промова викликала глибоке враження. М.Леськів в річковий спосіб розказав про ту конкретну роботу, як робить ООЧСУ взагалі, а ньюарський відділ зокрема. — Збірка з цього свята буде проголошена окремо.

УПА В БОРОТБІ.Вій сотні УПА в селі Струбовиська.

Українська Пресова Служба подає:

Від Пресового Бюро Закарпатського Представництва УГВР ми одержали звідомлення з боїв частин УПА-Захід. Поміщуємо репортаж з бою сотні командира Веселого, що відбувся в селі Струбовиська, повіт Лісько. Цей репортаж написав ройовий цього відділу, учасник бою.

"В невеличкому гірському селі Струбовиська, віддаленому кілька кілометрів від Тісної, Ліського повіту, кишить життя. Від кількох днів тут є на постій сотня УПА, під командуванням командира Веселого. Населення цього села дуже прихильно ставиться до до українських повстанців. Зона знає, що тільки УПА є його оборонцем перед смертю і перед грабіжкою більшими ніж та їхніх наємників. Старші пригиздають новітнім автоматом, кулеметом, нагадуючи собі ще першу світову війну. Скоро настане ранок. В селі, położеному серед лісів, чути спів повстанців. Там один рій співає "Збираюся стрілець підїжджати до бою", другий - "Наша чота, чота крилатих", а ще інші стрільці співають другі пісні. По селі тут і там переходять стрільці. Одні повняють партійничу службу, другі їдуть до інтендантури по хорчі. Населення тішиться стрільцями, називає їх своїми діточками, а ті, що пам'ятають визвольні змагання в 1918 році, говорять: "Ех, коби то ми були так організовані в 1918 р.!" в таких то обставинах наближається день 23 березня. В цей день селяни цього гірського села побачили певно на землі, побачили, як червоні сніг від крові героїв, що полягли, бачили, як горіли їхні хати, а розлючені більшовицькі варвари кидали в палаючі доми талих та старих.

Була година 4 ранком. Службовим підстаршина по сотні з наказу командира Веселого повідомив всі рій, про гостре поготівля. Протягом 5-ти хвилин кожний рій і повному виряді вже ждав дальших наказів. Стрілецьтво зберігало холоднокрівність. Стрільці між собою з усмішкою говорили: "Сьогодні напевно будемо пробуватися з більшовиками". 6-та година, ранку. З села Прислоп наша розвідка донесла, що до воєнного осередку Тісна прибуло багато більшовиків. Всі вони в числі около 800 чоловік посуваються через село Прислоп в напрямі Струбовиська. Паде наказ: "На становища!" Командири чот перебирають чоти і займають становища на верху, який простягнувся над селом. Чота командира Вовка займає праве крило оборони. Самооборона села Струбовиськ в числі 30 чоловік займає становище заднього забезпечення. Протягом короткого часу сотня Веселого простягнулась у розстрільній до обидвох узгір'ях села Струбовиськ. 6 год. ранку. Кожний стрілець має вибите становище в снігу, яке є добре замасковане. Командир сотні, враз зі своїми звязковими зайняв становище під грушею, що була на узгір'ю. Тут було добре поле зорення, звідси подавав він накази, які переходили по лінії позстрільної, аж до останнього стрільця. Командир дає наказ: "Ворога підпускаємо на близьку віддаля! Один стріл з пістолі: відкрити сильний кулеметний та крісовий вогонь." Цей наказ повторює по лінії розстрільної кожний стрілець. Останній, що одержав наказ, вертає відповідь: "Наказ дійшов". Кожний стрілець з нетерпеливістю жде, коли то вкінці прийде рішучий мент і заграєть кулемети. Коло год. 10 падають перші стріли. Це наші стрільці, які були на зоренні від сторони села Прислоп, побачивши наступаючого ворога, повідомляють сотню, що ворог уже близько. Перші частини ворожих відділів, які прямували зі села Прислоп в напрямі на Струбовиська,

появились коло год. II-ої. Тут на узгір'ї села, у відстані коло 900 метрів від нашої сотні, ворог в числі одної чоти, вишпихав на верх відкрив вогонь з ручних кулеметів. По кількох хвилинах він відступає знову до села Пришпоп. Тут, одержавши підкріплення сил в числі около 800 чоловік, починає наступ в сторону розстріляної сотні УПА. Була година II:30, коли ворог почав наступ. Надуть перші ворожі стріли в сторону нашої сотні. Командир сотні дає по лінії наказ: "Не стріляти! Ворога підпустити близько!" Ворог наступає поодинокими стрибками в напрямі наших становин. Підчас цього обстрілює він сотню кулеметним вогнем. Ворожі кулі свистять свистять почав головами повстанців. Стрілечество, з готовою до стрілу зброєю, вибікує, щоб ворог підійшов ближче. Командири ройів подають наказ: "Стріляти цільно!" "Шадити набоїв!" Ворог підсунувся на 300 метрів від нашої оборони. Нараз з місця зорення, де був командир сотні, паде стріл з пістолі. Це наказ для цілої лінії розпочати вогонь. В цю хвилину, наче громом, загворила зброя українських повстанців. По кількох хвилинах провадження бою вдалось запримити, як з наступаючих більшовицьких банд повалилось багато на землю. Між бандами НКВД повстала паніка. Всі вони почали панічно відступати.

Командир сотні Грань йде в погоню за ворогом. Однак ворог одержує підкріплення. Ворожа розстріляна, в числі около 600 чоловік, з диким криком: "За родину! За Сталіна!" - починає наступ вдруге. Цим разом наступ більш заїклий. Стрільці сотні холоднокрівно приймають ворога цільними пострілами. Вій набирає дуже завзятого характеру. Коло год. II:30 ворог одержує ще дальші підкріплення. Стрілечество сотні віддержує ворожий натиск. Озвучили повстанців: "Слава! Вперед за Україну!" "Здавайся сталінська собака!" мішаються з диким: "За родину! За Сталіна! Здавайся баньдора, а то пагібнеш!" З десятикратною перевагою червоні банди НКВД наступають на тих кілька десятків українських повстанців, оборонців бідного гірського села Струбовиць. Ворог підсувається чимраз ближче. Вій прибирає вигляду рукопашні. Рвуться гранати, січуть автомати. Переважаючи сили ворога намагаються озброїти сотню. З боку повстанців йде сильний протигудар. В міжчасі починає згоріти село. Це ворог запалив його запальними кулями з кулеметів. В селі пекло. Населення виганяє корови, коні, забирає інше добро та втікає, куди йому вдається, зокрема в ліси. Відтак частина його приєднує до УПА, а частина вертається в село після відступу більшовиків. Командир чоти Вояк, зорентувавшись, що ворог скрукує його відділ, дає наказ відступати. Стрілечество відступає. Командир чоти Вояк та ройовий Сова надуть від ворожих куль, а разом з ними ще кількох стрільців. Сотня відступає, при чому провадить дальший вогонь по наступаючих більшовиках.

Наближається вечір. Сотня Веселого відв'язалась від ворога та зникла в лісах, які тягнуться здовж польсько-словацького кордону. Командир Веселий, перевіривши стан сотні, ствердив, що серед стрілечества не стало 12 героїв. Вони поклали свої буйні молодечі голови в обороні свого народу. Ворог втратив 130 вбитих і чимало ранених.

ЛИСТИ З ФРОНТУ УПА.

Лондонський "Український Крик" з 12 жовтня ц.р. містить листа від одного воїна УПА. Лист звучить:

"...Вибачай за листа, це вже така природа, що коли я від шибиницею стояти, і там закартую матові до очей. Дорогий Друже, я здоровий. Життя собаче, тут. На Словацьчині проголошено воєнний стан. Цілі гори обсадила УПА. Словаки держать руку з нашими. Чехи не довіряють словакам, післями суди ческі відділи війська і жандар-

мерії... В районі Р-ек засадили своїх героїв до бор з корп'юсом УНА, але наш брат так чехів привітав, що в першій бої залишив мість загинів морівок... Вже третій день ідуть війська, гармати, танки, в напрямі Терхової проти УНА. Нас тут лиш кілька там, що знаємо словацьку мову добре, праці маємо доволі, маємо кілька хворих-ранених, ліків немає, бо головні склади з ліками захопила польська армія... Ходив по своїх знайомих, назбирав трохи грошей, купив троха ліків і консерв, лиш тепер лихо, як це все доставити в гори. Тепер повезли на двох автох, не знаю, чи ранених чи мертвих? ... В горах повно відділ УНА. Словаки дають мало, бо їх чехи сильно контролюють. Дорогий Брате, тут появилася багато військових з Росії і то заслужені герої Радянського Союзу і ті втікають з того раю. На Східній Словаччині, в селі Гобуря, з'явилася поліція одного москаля, теж герої советського союзу, то він каже, що як війна скінчилася, то їх з фронту звільнили, зброю в них забрали і завезли їх за Урал, а там загнали до великих оружних фабрик і там під контролем НКВД мусіли робити самолітаючі ракети. Японські полонені в Росії ходять узброєні. Тепер багато словаків повернуло до додому з полону, такі виморені, що лиш шкіра та кости. Ті розповідають, що страшно з ними виробляли. Говорили, що з українцями це гірше роблять. Поздоровляю тебе і друзів. Бажаю Вам скорого повороту на нашу дорогу Батьківщину, вільну від нікого не залежну Україну.

РОБОТА ПАНА КАПІТАНА В. ПАНЧУКА.

Читаємо в наших газетах, що деякі українсько-канадійські кола, а тепер українсько-американські в Дітроїті, - вітали в себе капітана В. Панчука, що недавно повернув з Лондону, де не цілий рік завідував тамешнім допомоговим комітетом, фінансованим канадійським КВК-ом.

У зв'язку з цим хочемо подати до відома деякі факти: Капітан В. Панчук об'їздив лондонський допомоговий комітет по сотн. С. Фролякові, якого усунуто за те, що він "мішався" до політики. А це "мішання" полягало на тому, що він інформував лондонські кола про Українську Повстанську Армію, яка в той час була проscribeвана деякими тутешніми і канадійськими колами. Отже - сотн. С. Фроляк усунуто, а на його місце пісано кап. В. Панчука. Останній запровадив "лад" і політику усунуто..

Та це викликало негодування серед певної групи українців перебуваючи в Англії. Вони слушно говорили, що українські емігранти не щільності політичний вияв, тому це питання на міжнароднім ґрунті треба розв'язувати теж політично. З початку відбувався тертя внутрі, а опісля цей гурт заложив свою власну газету, тижневик "Український Клич".

Та це не подобалося пану капітанови і він зробив донос на цю групу до англійського міністерства війни та закордонних справ, в яким старався викликати підозріння, що ця група - це не знати хто, та не знати для кого вони працюють.

Водночас він написав листа до цієї групи і приказав їй, щоби вона негайно заперестала видавати "Український Клич", бо це лише він, його комітет, має право на терені Англії займатися гуманітарними справами.

На це дістав від згаданої групи відповідь, щоби нимливав своїх гуманітарних справ, а до "У.Клича", який веде політичну роботу, не мішався. Англійські міністерства зігнорували його донос і "Український Клич" виходить далі, поміщуючи не лише українські статті, але й англійські, де з цілії ширини вияснює українські справи.

Такі відносини на лондонським ґрунті. А ці наші кола, що залюбки таврують інших за "доноси", добачуючи "чуже під лісом, а свого навіть під носом ні" - повинні влянути в цю справу.

В.Р.

ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА.

Громадянин Захарій Рак, з Вітмен, Масс, пересилаючи свою жертву, пише: "Складаю жертву на медикаменти для УПА і на експатації в сумі \$50, на світлий сполин моєї недавно померлої дружини. Дня 1 серпня ц.р. вчором, коли сонічко почало ховатись за гори, ми з бл.п. Дружиною Анною виїли на подвіря своєї фарми, посідали, та розвели розмову. Коло нас бавились діти і радісно було. Та за хвилино радість перемінчалась в тяжкий смуток. Нагло підчас розмови Дружина поскаржилась, що що їй коло серця болять. В тійже хвилі впала на ґрунті і Богові дука віддала. Не було жадного рятунку. Залишила мене, дві донечки, та стареньку маму."

Гром. Рак і його Покійна Дружина походили з Лемківщини. Рік приїхав до Америки по першій світовій війні. Підчас війни був в ряді, служив наперед в австрійським війську, а опісля в Українській Галицькій Армії, до самого кінця. Перейшов усі світлі і сумні хвилини цього періоду й остаточно виїхав до Америки, до одружився з своєю пом. Анною. Проживши з Покійною кільканацять літ - втратив її. І в цю сумну хвилину згадав він про славних українських повстанців, та в пам'ять своєї Дружини переслав свою жертву.

ЖЕРТВА З ШІКАГО.

Пані Іванка Подола переслала на медикаменти для УПА \$92.00. При тім пише до орг. СЮЧСУ М.Леськова такого листа: "Лалую дуже, що ми не могли вислати пачок воім, яких адреси Ви нам подали. Тов.Дочка України, від.Укр.Зол.Хреста вислали разом 21 пачок. На цей дар Сестр.Благовіщення від.125 У.Н.Союзу, жертвували \$20. Дві пачки від пані Паньків, одну від п.Яремій."

На вечерку, який відбувся в домі п.Паньків коштом п. Паньків і п.Подолі, приходу було \$12.50. Решту, то є \$37.00 жертвували члениці як слідує: По \$2: А.Стропська, З.Васевич, Е.Міллер, П.Боднарчук, К.Велика, Р.Сидорик, К.Плитяк, Р.Маринів, М.Костерка, М.Лесків, Н.Угриновська, А.Кіняк, П.Куць, А.Ліхтар, З.Токаревич, М.Марчук, О.Яремій. По \$1: Е.Гаврилюк, З.Паньків, А.Ничай, Разом \$49.50.

З нагоди 35-літнього ювілею п-ва Николи і Софії Васевич присутні гості зложили \$43.00. Квіляти \$10. По \$5: В.Кадубець, Т.Подола, М.Васевич; По \$2: В.Великий, Ю.Куць, Е.Міллер, П.Гобил, К.Плитяк, З.Паньків, М.Лесків, П.Боднарчук. По \$1: М.Костерка, Р.Сидорик

Укр.ЖІНОЧИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ В НЬОРКУ - \$25.00

укр. Централь в нійорку \$50.

~~204.Від.У.Н.С. \$15. Зложили члени: П.Ленчук \$10, по \$1: А.Баби-~~

Укр.З.Хрест з Гартфорд - \$30.

Т.Рудий - \$20.

о.В.Віліновий, Дітройт, \$5 на мед. а \$5 на "Вісника".

П.Мельник \$5. - Пресовий фонд.

204.Від.У.Н.С. \$15. Зложили члени: П.Ленчук \$10, по \$1: А.Баби-нчук, О.Галунка, П.Баронецькі, М.Панькавич

Тов.Просвіта, 312 Від.У.Н.С. \$10. Зложили ~~жжжжж~~ по \$1:

І.Дацик, В.Хміль, С.Заводовський, М.Пологонький, Д.Диселович, А.Кручан, Елія Шарик, пані Лиски. Разом \$18.

204.Від.У.Н.С. \$10. \$5 на мед. \$5 на пресо-вий фонд. Водночас пише: "Бажаю Вам успіху в так важкій справі!"

ГРОШІ ЗІБРАНІ В КИТАЇ. В ШАНГАЙСЬКІЙ ГРОМАДІ. \$300.00 ВЖЕ НАСЛІЛИ ДО НАПОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ І ЇХ ВИСЛАНО В ПРИЗНАЧЕНЕ МІСЦЕ.

Збірка на Академії в Нью Йорку \$92.25. Збірка в Ньюарку буде проголошена. /Справлення помилки: Пані М.Дехіцька зложила \$5, а не \$3, на докладі п.І.Віліновського в Нью Йорку/.

ТРОШКА ГУМОРУ І СЛІЗ.

Добрий вечір, добродію Чиріба.

Добрий вечір, добродію Чирак.

Ну, як там політика?

Нічого, все гаразд.

Та як гаразд, коли далі нема згоди.

Згода, добродію Чирак, буде на цвинтарі. Ось підіть на цвинтар, а там один небіжчик лежить побіч ругого і ні в голові їм політика, комунізм, демократія, диктатура, страйки, доріжня, війна. Досконала згода. Але живучі люди думають, дискутують, сперечаються, декомунізують. Во це життя.

Це так, але воно булоб далеко краще, якби так всі погодилися. Чоловік знавби за ним іти, кого слухати. Не мусів би вічно чухати політикою та вагатись — ану може та група нічого не варта!?

Може булоби краще, а може ні. Не гнівайтесь, добродію Чиріба, але мені здається, що такої досконалої згоди прагнуть в першу чергу люди, які за ліниві думати. Замість самим передумати, що котра група варта, та за якою політикою йти — вони кричать "погодіться!", щоби не було суперечних думок і не треба було самому рішати. А основні суперечні думки, добродію Чиріба, створили пару тисяч літ тому старі грецькі філософи. І нині бачимо, що випустить якийсь вчений якусь книжку, то зараз другий вчений випустить іншу та доказує, що воно не так. Таке в науці, таке в філософії, таке в політиці. Ось погляньте, що нині американська політика робить! Чи є в ній та досконала згода, про котру ви говорите? Читайте американські газети.

Та боно так в американців. Але українці це нарід поневолений. Їм не вільно розпорощувати сил. До того, колиб вони виступили разом перед чужинцями, то скорше поміч дісталиб.

Ви цокнули цвяха по голові: поміч від чужинців! Багато українців думає, що колиб їх всі політичні партії погодилися і зробили один комітет, та пішли до чужинців й сказали — "ми вже погодилися, давайте" — то чужинці їм зараз би дали. Це злуда. Дють тим, що сами борються. Ось 35 героїв з УПА, що перейшли до американців, зробили в світі більше розголосу, ніж уся наша тутешня політика за десять літ. Ось що світ шакус!

Бачу, добродію Чиріба, ваш гумор не поправився.

Не поправився, але й не погіршився. Була в мене на голові весела історія. Та попала мені якось в руки "Оса", ніби гумористичний часопис, що виходить в Лондоні, в домі українського допомогового комітету. І ось в тій "Осі" я вчитав глузування з другого українського часопису, що також почав виходити в Лондоні, під назвою "Український Клич". І та "Оса" допомогового комітету так собі глузує з Клича.

"На чолі всієї преси на цьому терені висувається "Український Клич", який кином вбиває в чолі читачів чимало нових і старих вісток про УПА. Крім цього "Укр.Клич" містить звичайно на своїх сторінках коментаря про УПА, ширшу статтю про УПА, вістку про те, що хто вставився за членів УПА, англійську колонну також про УПА, похвалу одночо читача за те, що "Укр.Клич" містить вістки про УПА і, часом ще дещо".

Ось так собі глузують з тих, що роблять розголос для УПА. Глузують якраз люди, що так верещать про згоду! Чи можете їм замкнути рота, добродію Чирак? Правда, що ні. А коли так, то лишіть їх в спокою. Піддержуйте тих, що піддержують боротьбу України і, в той спосіб скупичимо розпорощені сили для великої ідеї. А сміття спливе з водою.

ЗАКЛИК

ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВСВІД УКРАЇНИ
I II
ФІНАНСОВОГО КОМІТЕТУ

В СПРАВІ ЗБИРОК НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА.

Нью Йорк, 15 жовтня 1947.

ДО ХВАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, ТОВАРИСТВ, БЕНЕФІТОВИХ ВІДДІЛІВ, ДОПОМО-
ГОВНИХ КОМІТЕТІВ. ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД:

ВИСОКОДОСТОЙНІ ГРОМАДЯНЕ!

Прекрасно Вас: Допоможіть визвольній боротьбі українського народу, зокрема його героям з Української Повстанської Армії, у їх важкій боротьбі з жорстоким ворогом — комуністичною Москвою. Поможіть їм бодай в чисто гуманітарний спосіб — складаючи жертву на медикаменти для них. Вже близько шість літ вони ведуть завзяту боротьбу на життя і смерть, наперед з нацистичним кайзником, а опісля, до цині — з коцуро-московським. Поможіть їм! Кличемо до Вашого розуму і серця.

Дехто може заважати: "Та ми вже давали на визвольну боротьбу і де та Україна?" — Так, ми давали долари і дехто від цієї марної жертви вже втомився. А наші брати в Україні ранами, десятками літ, віддають своє життя і проте не втомилися. Під ударами падають і знов встають, знов падають і знов встають та борються, не жалують своїх попередніх втрат. Бо це все, що їм залишилось — боротьба та надія на перемогу, або смерть.

А коли вони не томляться, хоч складають такі великі жертви життя і крові, то як ми можемо томитись від складання наших дрібних грошових жертв?

Наша Організація зраз по закінченні війни розголошувала на американському ґрунті про боротьбу Української Повстанської Армії, хоч багато інших наших газет про це мовчали, бо не вірили ні нам, ні братам з старого Юра. Тепер вже цілий світ найголосніше заговорив і стверджує існування Української Повстанської Армії, ставивши широко закреску і завзяту боротьбу українського народу за волю. Пишуть про це нині майже усі корінні американські газети, говорять радіа, американські генерали подають офіційні заяви про УПА. Обширює не лише про це нині майже вся українсько-американська преса, а навіть стверджує, що "помогти морально і матеріально Українській Повстанській Армії, це нині наше найголовніше завдання.

Ми знов погоджуємося з цим. Та не лиш погоджуємося, але й у тому дусі самі працюємо та інших закликаємо до праці. Бо гарні слова без діл — мертві.

Крім грошових збірок на медикаменти для УПА наша Організація шукає ще інших способів помочі. Від різних поважних українських інституцій в Європі ми дістаємо різні заклики і апелі, які розсилаємо до чільних американських державних мужів. Від останніх дістаємо гарні і заохочуючі відповіді, що є доказом, що боротьба українського народу за волю знаходить на американському ґрунті чимраз більше симпатій. Во культурний світ шанує тих, що борються за свої національні ідеали і в цій боротьбі не вагаються понести найбільші жертви. Зате світ не шанує тих, які хотілиб свої національні ідеали одержати шляхом ласки від чужих. Український народ в героїський спосіб бореться за свою волю і за свою державу і нашим обов'язком є цю боротьбу як слід перед світом представити.

Для тої цілі наша Організація виробила план, одобрений Першим З'їздом, створити в Нью Йорку Українську Інформативну Службу, яка два, а бодай раз у місяць висилаєб свої бюлетені в англійській мові до різних газет, впливових інституцій та осіб. Ми поробили вже перші кроки до сповнення цього плану. Але нам потрібно піддержки широкого загалу. Бож годі вимагати, щоб мала група хочби як активних людей, двигала на своїх плечах не лише уся праця, але й усі кошти, получені з нею. Немає у нас платних посад, бо не для них ми творились і ніхто серед нас на них не аспірує. Ми хочемо працювати і будемо працювати, коли широкий загал нас піддежить. Ми віримо, що наш широкий загал, який так щедро піддержує інші, так потрібні інституції, уділить належної піддержки і нашій Організації. Бо завдання нашої Організації в засаді одобрені усіма нашими відповідальними інституціями. Але це ми взяли за реалізацію тих завдань.

Отож щерез завважаємо Вас: піддержіть нашу працю, спрямовану на боротьбу з комунізмом, на боротьбу українського народу проти червоного деспотизму, який загрожує нині цілому світові, в тім Америці.

Не відкладайте своєї доброї волі до завтра. Використуйте його безпроваочно. Порухте цю справу в своїх організаціях та товариствах. Киньтеся до своїх сусідак і знайомих. Переподіть збірки поміж собою.

ОКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА

До нас кличуть з Європи і прохають приспівити висилку медикаментів і жертв на медикаменти. Наша Організація на днях висилає малу кількість медикаментів й кілька сот доларів, що їде залишились в касі. Та це все капля в морі. Ми мусимо подати обширнішу жертву українським героям в так критичній для них хвилині.

Жертви просимо слати на адресу Організації:

O.D.F.F.U. - P.O. BOX 304 COOPER STATION, NEW YORK, N

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ООЧСУ:

ЗА ФІНАНСОВИЙ КОМІТЕТ:

Е. ЛЯХОВИЧ, голова,
Г. БАКУМЕНКО, секр.,
А. ДУБАС, фін. секр.,
І. РІЗНИК, касієр,
Т. РУДИЙ, ГУМАН, реф.

М. ЛЕВІКІВ,
С. ЧОРНОМАЗ,
І. МОКРИНСЬКИЙ.

ПЕРЕДІЛАЧУЙТЕ ТАКІ ЖУРНАЛИ І ГАЗЕТИ:

"АРКА" - журнал ~~жур~~ літератури, мистецтва і критики. Вже вийшло 2-3 подвійне, 64 стр. друку, число за серпень і вересень з таким змістом:

ЮРІЙ ШЕРЕХ - Року Божого 1946, ПАРЛЬ ВОШЕР - Благословення, СТЕПАН ЛУЦЬК - Олексій Новаківський, Я БИРАЧ - Б.І.Антонич і його літературна спадщина, ЮРІЙ КОСАЧ - Новакка про сюрреалізм, ЄВГЕН ОЛЕНСЬКИЙ - Обрії нового ренесансу, ОЛЕКСА ВЕРЕТЕНЧЕНКО - Чорна Долина, М.ЮРСЬКА - В несамопиті роки, С. ГОРДИНСЬКИЙ - Сімоводраківка, ЕДВАРД КОЗАК - Широкі Шляхи і колоди на них, З.Т. - Рання діяльність Манса Рейнгардта, РАЙНЕР МАРІЯ РІЛЬКЕ - Народження Венери.; Орфей Еврідіка, Гермес, ПРОФ. О.ОГЛОВЛИН - Андрій Леванідов, МИХАЙЛО ОРЕСТ - З циклу "Карби і кола", В.ДОМОНТОВИЧ - Без ґрунту /ш/, БАДЯМ ЖАЛИМ ЛЕСИЧ - Ліричні етюди, Б. НИСАНКІВСЬКИЙ .", АНДРІЙ ГЕРАСЕВИЧ - Очарована душа, ЯР. СЛАВУТИЧ - Вунт, ГУННАР ГУННАРСОН - Син, ПОЛ ОСВОРН - Смерть у полоні, ЮРІЙ КОРИВУТ - Зустріч з Андре Бідом, РЕЦЕНЗІЇ, НОВИНИКИ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ, З МИСТЕЦЬКИХ ВИСТАВОК, ТЕАТРАЛЬНА ХРОНІКА, КІНО, КАМЕРА ОБСКУРА, СТЕПАН РИДИК - На пні.

Ціна окремого числа в Німеччині 6 нім.марок. Для ~~журна~~ коль-портажі 20% опусту. Замовлення приймає адміністрація "Української Трибуни" Мюнхен, Фюріхштрассе 53/III.

Ціна поза Німеччиною: \$0.90 місячно і \$2.60 - в Америці.

Кілька примірників має на складі наша Організація.

"УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА" - найбільший український часопис на еміграції в Європі. Можна набувати в "Нашім Базарі" при 151 свеню Ей /в крамниці П.Задорецького" і в "Сурмі" II.Е. 7. вулиця. Також можна передплачувати безпосередньо. Адреса: Мюнхен, Німеччина, Фюріхштрассе 53/III.

В Лондоні, Англія, почав виходити тижневик

"НАШ КЛИЧ".

Видає його "Основа Публішинг Компані".

Адреса: За Фредерик Мюс, Кінсертон, Лондон Ес Доблю II.
Англія.

Маємо вже на складі

ІСТОРІЯ УПА - Написана М.ЛЕБЕДЕМ.

Ціна \$2.00

Можна замовляти через нас.